

द्विः कृतार्थान्यस्तमायातिप्रादुर्भवेति तथायोवेदेदमेऽनेनांगं संस्क्रियत इति स्मृतेश्च तत्तथुर्यर्थमेव कर्माणां ति त्रेधा विभागः तत्रापक्षे विशिष्टगुर्वादि लाभो निश्चल्यहं श्रवणादिसिद्धिश्च कर्मभिरेव
जन्या द्वितीयेदच्छोत्पत्तिरेव कर्मफलं इतरत्तु यत्नांतरसाध्यं तृतीये चित्तशुद्धिरेव कर्मफलं ज्ञानेच्छादिकं सर्वयत्नांतरसाध्यमिति विवेकः एवं ज्ञानार्थमपि कृतात्कर्मणस्तथा चेफलार्थमिति चेच्छायागंधइ
त्यनूप्येते एवं धर्मचर्यमाणमर्था अनूप्येते इत्यापस्तंबोक्ता भ्रान्तिदर्शनादानुषंगिकं स्वर्गाद्यपि भवति तथा स्वर्गार्थमपि कृतं तत्विशुद्धे देवतादि देहोत्पादनद्वारा मोक्षाय भवति यथाहुः विद्वराहादि देह न ह्येदं भुज्यते
पदमिति भोगं भंगुरमीक्षते बुद्धिशुद्धिश्च नुरोघत इति च तथा दृष्टफलः पुत्रकामेष्ट्यादिरपि धर्मः सद्यः फलप्रदर्शनैवैदिकधर्मैश्चोत्पादनद्वारा श्रेयो हेतुरिति न धर्मक्रियाविफला सर्वथापि कृतो धर्मो मोक्षद एवेत्यर्थः
स्वर्ग्यः सत्यफलोदय इति पाठे स्वर्गार्थे तैसैर्वाक्यैर्विहितोपि धर्मः सत्यमबाधितं फलं मोक्षारब्धं तदुदयाय भवति विविदिषंति येनेत्यादि श्रुत्या संयोगपृथक्कन्यायेन दंभेन्द्रियकामस्य जुहुयादिति वाक्यान्तरेण नित्यस्या

नारायणं नमस्कृत्य नरं चैव नरोत्तमं ॥ देवीं सरस्वतीं चैव ततो जयमुदीरयेत् ॥ १ ॥ युधिष्ठिर उवाच धर्माः पितामहे नोक्तराजधर्मा श्रुताः शुभाः ॥ धर्ममाश्र
मिणां श्रेष्ठं वक्तुमर्हसि पार्थिव ॥ १ ॥ भीष्म उवाच सर्वत्र विहितो धर्मः सत्यप्रैत्य तपःफलं ॥ बहुद्वारस्य धर्मस्य नेहास्ति विफला क्रिया ॥ २ ॥ यस्मिन् यस्मिं
स्तु विषये यो यो याति विनिश्चयं ॥ स तमेवाभिजानाति नान्यं भरत सत्तम ॥ ३ ॥ यथा यथा च पर्येतिलो कतं त्रमसारवत् ॥ तथा तथा विरागो त्रजायते नात्र संश
यः ॥ ४ ॥ एवं व्यवसितलोके बहुदोषेषु युधिष्ठिर ॥ आत्ममोक्षनिमित्तं वैयतेतमतिमान्नरः ॥ ५ ॥ युधिष्ठिर उवाच नष्टे धने वादारे वा पुत्रे पितरि वा मृते ॥
यथा बुद्धानुदेच्छो कं तन्मे ब्रूहि पितामह ॥ ६ ॥ भीष्म उवाच नष्टे धने वादारे वा पुत्रे पितरि वा मृते ॥ अहो दुःखमिति ध्यायन् शोकस्यापचितिं चरेत् ॥ ७ ॥

पिदम्रदं द्रियार्थत्वमिव स्वर्गाद्यर्थानामपि यज्ञादीनां विद्यार्थत्वमिदं केवलकाम्यस्यापि धर्मस्य परंपरया परमपुरुषार्थत्वमाह बद्धिं पाठांतरं तु नादरणीयम् ॥ १ ॥ यस्मिन्निति विद्यातिदच्छाचित्तसंस्कारस्वर्ग
पुत्रादिकामेषु यस्मिन् विषये द्वारभूते कामे अभिजानाति श्रेयस्त्वेन ॥ ३ ॥ पर्येति पर्यालोचयति तैवैवद्वारेण चित्तशुद्धौ सत्यां असारं तृणादितद्वत्तुच्छं ॥ ४ ॥ व्यवसिते निश्चिते लोके स्थावरादिसत्यलोकपर्यंते
बहुदोषेषु स्वयं तारतम्यक्षयिष्णुत्वादिदोषबहुले दोषदर्शननिश्चयेन वैराग्ये सतीत्यर्थः व्यवस्थिते इति पाठे विविधरूपेणावस्थिते सति ॥ ५ ॥ तन्मेतां मे ॥ ६ ॥ ध्यायन् अतो न्यदार्तमिबिश्नुते रालनोन्यत्सर्वदुः
खस्वरूपमिति श्रुत्यनुमानादिना आलोचयन् अपचितिं चरेत् तरति शोकमालमविदिति श्रुते रालमज्ञानार्थशोकप्रतीकारहेतुं शमादिकमनुतिष्ठेदित्यर्थः ॥ ७ ॥